

ת"ד 7389/04/20 - מדינת ישראל נגד רעי פרץ

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

ת"ד 7389-04-20 מדינת ישראל נ' פרץ

לפני כבוד השופט הבכיר, אלון אופיר	המאשימה
מדינת ישראל	
ע"י ב"כ עו"ד מורן אטיה	
נגד	
רעי פרץ	הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד מוטי בן מיכאל	

גזר - דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בביצוע עבירות בניגוד לתקנות 51, 40(א), ו-21(ב)(2) בתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 ובביצוע עבירות בניגוד לסעיפים 62(2) ו-38(3) בפקודת התעבורה, תשכ"א-1961.

בהתאם לעובדות כתב האישום, נהג הנאשם רכב ביום 21.9.18 בסמוך לשעה 16:10 בכביש 264 מצפון לדרום ובהגיעו לקילומטר 205, איבד שליטה על רכבו מה שגרם לתאונה.

איבוד השליטה ברכב התרחש בשל נהיגה במהירות בלתי סבירה בתנאי הדרך וכתוצאה מסטייה מנתיב נסיעה לאחר עיקול חד בדרך.

כתוצאה מאבדן השליטה ברכב בו נהג הנאשם, התהפך הרכב ובנו (קטין יליד 2005) נחבל חבלות של ממש כמתואר בעובדה 3 א' של כתב האישום.

נוסע נוסף ברכב הנאשם (קטין יליד 2003) נחבל חבלת ראש קלה בקרקפת כמתואר בעובדה 3 ב' של כתב האישום.

הנאשם כאמור לקח אחריות מלאה ללא כל הסדר טיעון עם המדינה וללא כל תיקון של כתב האישום.

ב"כ המדינה עתרה לענישה הכוללת לכל הפחות רכיב של "של"ץ ופסילה בפועל ארוכה של רישיון נהיגתו.

לשיטת המדינה, אין נפקות ממשית לעובדה כי הפצוע הממשי היחיד הוא בנו של הנאשם, וגם אם החלים לחלוטין מפציעות התאונה, המדובר במקור בחבלות קשות של ממש אותן חווה כתוצאה מרשלנות אביו, ויש לכן הצדקה לענישה

מחמירה.

ב"כ הנאשם הסביר כי נאשם זה הוא אדם נורמטיבי לחלוטין, נעדר כל עבר תעבורתי מכביד, רב בהשכלתו המנהל בכישרון רב מכינה קדם צבאית, אב לשמונה ילדים ורב סרן במילואים בצה"ל.

מעבר לנורמטיביות הנאשם והיעדר כל מסוכנות אותה ניתן ללמוד מדרך נהיגתו בדרך כלל, הדגיש ב"כ הנאשם כי בנו של הנאשם (הפצוע המשמעותי היחיד בתאונה עצמית זו) החלים לחלוטין (הוצגו תעודות רפואיות תומכות) ולמעשה לא נותרה בגופו כתוצאה מהתאונה כל נכות והוא שב לתפקוד מלא ורגיל.

מאחר והנאשם גרם ברשלנותו לפגיעת בנו שלו עצמו, ומאחר וזולת חתך קל בקרקפת לנוסע נוסף, לא נגרמה לכל אדם אחר פגיעה ממשית בתאונה זו, הרי שאין הצדקה לענישה מחמירה שתפגע קשות ביכולת התפקוד של הנאשם כאיש חינוך.

דין וגזירת העונש -

מידת הפגיעה בערך החברתי המוגן

קדושת החיים וזכותו של כל אדם הנע בדרכים כי אחר לא יפגע בשלמות גופו ובריאותו הינם ערכים חברתיים אשר נפגעו כתוצאה מהתנהגות הנאשם בפרשה זו.

מאחר וחבלת הגוף של בנו של הנאשם החלה כאירוע בריאותי חמור, ומאחר ובנו של הנאשם החלים לחלוטין מפגיעתו ולא נותרה בגופו כל נכות, הרי שניתן להגדיר את רף הפגיעה בערך המוגן כבינוני עד נמוך.

קביעת מתחם הענישה -

לצורך קביעת המתחם הראוי יש לקבע את רף הרשלנות בהתאם לעובדות כתב האישום לגביו הורשע הנאשם.

המדובר בתאונה עצמית שתרחשה בשל אי התאמת מהירות הרכב לתנאי הדרך שכללו עיקול חד.

כתוצאה ממהירות הרכב בו נהג הנאשם, סטה הוא מנתיב נסיעתו ולאחר מעבר לשול הדרך נוצר אבדן השליטה ברכב עד להתהפכות הרכב.

מצד אחד לא ידועה המהירות בה נהג הנאשם ולכן יש קושי לקבע או להניח רף רשלנות גבוה.

מצד שני, הודה הנאשם כי מהירותו ביחס לתנאי הדרך הייתה בלתי סבירה והיא אשר הובילה בסופו של דבר לסטייה מנתיב הנסיעה ולאבדן השליטה.

בנסיבות אלה, רף הרשלנות הוא בינוני.

נסיבות נוספות רלוונטיות הן רף החבלות שנגרמו כתוצאה מרשלנות הנאשם:

לצד רף הרשלנות, שיקול רלוונטי מרכזי נובע מתוצאות התאונה ובמקרה זה חבלות של ממש אשר נגרמו לבנו של הנאשם עצמו.

עובדה 3 של כתב האישום סוקרת את נזקי הגוף הקשים שנגרמו לבנו של הנאשם, אך בדרך נס החלים קטין זה לחלוטין ולא נותרה בגופו כל נכות כתוצאה מתאונה זו.

ללא ספק (וגם אם הדבר אינו מתואר בעובדות האישום) חווה בנו של הנאשם סבל רב כתוצאה מפציעתו, אך בסופו של יום החלים הקטין לחלוטין והוא משולב היום במסגרת לימודית רגילה ככל ילד אחר.

סקירת פסיקה רלוונטית:

בעפ"ת (ב"ש) 7554-06-13 שני אורנשטיין נ. מ"י קבע בית המשפט המחוזי את עונש הפסילה על 12 חודשים. בפרשה זו דובר על נסיעה אחורנית במגרש חניה וגרימת חבלות הכוללות שברים בעצמות הירכיים והזקקות לניתוח ושיקום. בית המשפט קבע כי בבחינת רף הרשלנות הספציפי לא היה מקום להעלות את עונש הפסילה לסף העליון של המתחם.

בפרשה זו הייתה הנאשמת נהגת חדשה.

עפ"ת (ב"ש) 11367-10-13 -

בית המשפט המחוזי קבע כי באיזון בין כלל השיקולים, מחד רף הרשלנות הגבוה ותוצאות התאונה הקשות, ומאידך עברה הנקי של הנאשמת ונסיבות האירוע המיוחדות, 10 חודשי פסילה אינם עונש החורג מהמתחם או נמצא ברף גבוה יתר על המידה אלא עונש הולם לחלוטין, כלשון בית המשפט המחוזי. בפרשה זו נגרמו חבלות להולכת רגל בדמות שבר ריסוק בברך שמאל, ניתוח ואשפוז ושיקום, הולכת הרגל נאלצה להתנהל מספר חודשים עם כיסא גלגלים ולאחר מכן עם קביים.

בעפ"ת (נצרת) 41397-12-13 -נגזרו 11 חודשי פסילה בפועל, תחת 4 שנות פסילה שגזר בית המשפט קמא בגין חבלות של שברים באגן, באחת הצלעות, בזרוע, בגילי אצבעות ובכף הרגל וכן שברים בצלעות בנוסע נוסף.

עפ"ת (ת"א) 24519-02-15 נגזרו 11 חודשי פסילה תחת רכיב מאסר שבוטל בגין גרימת חבלות קשות לנהג אופנוע מעורב, אשר איבד את רגלו בתאונה.

ברע"פ 1420/13 **איגור זורקובסקי נ. מ"י** נותרה על כנה ענישה של 7 חודשי פסילה בפועל, בגין גרימת תאונת דרכים

תוך גרימת חבלות של ממש להולכת רגל בדמות שברים בכף רגלה.

בהתאם לפסיקה שהוצגה לעיל על רקע רף הרשלנות אותו אני קבעתי כבינוני ובהינתן שלהבדיל מגרימת הפציעות במקרים לעיל לצד ג' במקרה זה הפציעה היא של בנו של הנאשם וממנה הוא החלים לחלוטין, אני קובע כי מתחם הענישה בפרשה זו יחל ברכיב של מאסר מותנה ויגיע עד ל- 3 חודשי מאסר, זאת ביחס לרכיב המאסר.

אני קובע כי רכיב פסילת רישיון הנהיגה יחל ב-3 חודשי פסילה בפועל ויגיע עד ל- 10 חודשי פסילה.

קביעת העונש ההולם ביחס למתחם הענישה אשר נקבע:

שיקולים שאינם קשורים ישירות בתאונה:

הנאשם עצמו הודה ולקח אחריות מלאה, יש לקחת נתון זה לזכותו.

לנאשם רישיון משנת 1998, ואין לחובתו כל עבר תעבורתי או פלילי (המדינה לא הגישה כל עבר כזה). גם נתון משמעותי זה יילקח לזכות הנאשם.

הנאשם עצמו אדם נורמטיבי, בן 41, אב לשמונה ילדים.

הנאשם שהוא רב בהשכלתו, עוסק בחינוך ומנהל מכינה קדם צבאית המכינה ערכית את דור הלוחמים הבא של צה"ל. (הוצגו מסמכים תומכים)

עבודתו של הנאשם קשורה ביכולת הניידות שלו (הוגשו על ידי ההגנה מסמכים תומכים בעניין זה) וללא ניידות תיפגע קשות יכולת הנאשם להפעיל את המוסד החינוכי אותו הוא מנהל.

הנפגע באירוע זה הוא בנו של הנאשם עצמו ובעיני יש לכך משקל בענישה הסופית שתיגזר להלן.

שונה בעיני מצב בו גורם אדם לפציעתו של אדם אחר לו אין לו כל זיקה אישית ממצב בו גורם אדם ברשלנותו שלו לפציעת בנו או בתו, הוא נוכח ומלווה את סבל ילדו ונענש בעצם הכאב והסבל לו הוא גרם.

לו היה גורם הנאשם לפציעה ממשית של אדם נוסף (זולת חבלת הקרקפת הקלה שנגרמה לאחיו) או אז היה משקל רב הרבה יותר לחבלה שנגרמה בשל רשלנותו.

בכך יש לאבחן את הפסיקה ששלחה התביעה כתמיכה לטיעונה ברע"פ 11917/08 שם נגרמו חבלות קשות גם לנהגת הרכב המעורב מעבר לבתו של הנאשם שם.

צירוף העובדה כי החבלה נגרמה בפרשה זו לבנו לצד העובדה כי זה החלים לחלוטין, מקטינה בעיני את הצורך לענישה משיקולי גמול והרתעה שכן שני שיקולים אלה מקבלים מענה מעצם פציעת בנו של הנאשם ללא כל כוונה (אך

ברשלנות) על ידו.

לאחר ששכללתי את כל הנתונים לעיל, נחה דעתי כי ככל שהדבר קשור לרכיב המאסר די ברכיב של מאסר מותנה בפרשה זו (אגב, **המדינה בטיעוניה לא עתרה מפורשות לרכיב ענישה זה**, אך הוא מתבקש בנסיבות נוכח מתחמי הענישה הנוהגים במקרים דומים).

אני סבור כי אין הצדקה לחריגה מהותית מחלקו הנמוך של המתחם אותו קבעתי בנסיבות הספציפיות של פרשה זו. תקופת פסילה כוללת בת ארבעה חודשים תשקף את משך הפסילה הראוי לפרשה זו ותענה על עיקרון ההלימה יחד עם רכיב המאסר המותנה.

אני סבור כי ארבעה חודשי פסילה יתנו ביטוי ראוי להתנהגות הנאשם במקרה זה אשר לחלוטין אינו מאפיין את דרך נהיגתו בדרך כלל, ומצד שני יש בתקופה זו כדי לבטא את הכאב והסבל שנגרמו לבנו הקטין כתוצאה מרשלנותו, הגם שהחלים לחלוטין מפציעותיו.

אני מחליט כי בנוסף לפסילה הקצרה ורכיב המאסר המותנה ישלם הנאשם למדינה קנס ורישיונו יפסל גם על תנאי כדי ליצר הרתעה כלפי העתיד.

לפיכך, הנני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. קנס בסך 1500 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם תוך 120 יום מהיום.

ב. הנני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון הנהיגה לתקופה של 4 חודשים.

רישיון הנהיגה יופקד תוך 180 יום מהיום במזכירות בית המשפט **ואם לא יעשה כן יחשב**

הנאשם פסול מיכולת לקבל או להחזיק רישיון נהיגה, אך פסילתו לא תימנה.

ג. הנני פוסל הנאשם מלקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

ד. הנני גוזר על הנאשם 3 חודשי מאסר אשר ירוצו במידה והנאשם יבצע ויורשע בביצוע עבירה של גרימת תאונה בה נגרמו חבלות של ממש כתוצאה מנהיגה בקלות ראש והכל תוך 1 שנים מהיום.

זכות ערעור לצדדים תוך 45 יום מהיום

ניתנה היום, כ"א סיוון תשפ"א, 01 יוני 2021, בנוכחות הצדדים.